
Krev není voda

Král Akramšaru – malé, ale bohaté středovýchodní zemičky vmáčknuté mezi Sýrii a Libanon – vládl své ropou oplývající říši železnou pěstí. Na jednu stranu král Emir Amin Mohamed Jordan dodržoval a podporoval mnoho prastarých hodnot a tradic, na druhou stranu zaváděl vlastní, nesmlouvavě přísné zákony a pravidla.

Král měl bezpočet manželek a více než třicet dětí. Podle jeho názoru to všechno byla jen bezcenná chamraď. Ženy považoval za užitečné pouze ve dvou ohledech: rodily děti a dokázaly mu uspokojit sexuální touhu podle přání i příkazu. Pokud se jednalo o potomky – někteří z nich už byli dospělí – bral je všechny jako zklamání. Radost mu dělal jediný syn, a sice Armand, důstojný dědic královny hýčkané koruny. Ale Armand byl po smrti.

Byl zavražděn americkou nevěřící fenou. V tom zdegenerovaném americkém velkoměstě zvaném Las Vegas dostal kulku do hlavy.

Králova zuřivost neznala mezí. Jak se to jenom mohlo stát? A proč?

Král Emir dopřál Armandovi vskutku královský pohřeb, přesně jak si jeho oblíbený syn zasloužil. Ulice lemovaly davy poddaných se svěřenou hlavou, čímž vyjadřovali patričníou úctu zesnulému princovi. Několik dalších královských synů neslo na ramenou rakev z ryzího zlata a za ní důstojně kráčela Peggy, Armandova americká matka, jeho vdova Soraja a Armandovy čtyři děti. Všechny ženy včetně Peggy byly oblečené do tradičního oděvu odhalujícího pouze obličej. Král v zlatě vyšíváné uniformě seděl na bělouši a kynul davům.

Král Emir nedokázal myslet na nic jiného než na pomstu. Kdo přesně zavinil tragickou smrt jeho oblíbeného syna, kdo ho zastřelil jako psa?

Samozřejmě že král Emir měl na věc vlastní názor. Armand se snažil koupit přesně ten hotel, v kterém ho potkala smrt – hotel Keys, který vlastnila

a řídila žena. Směšná králi připadala už jen samotná představa, že nějaké ženě patří hotel, ale co bylo ještě nesmyslnější, ta žena – aspoň podle Peggyina tvrzení – odmítla svůj majetek prodat Armandovi, a navíc ho otevřeně urazila. Král v nejmenším nepochyboval, že Armandovu brutální vraždu zosnovala právě ona.

Král Emir nenávisťně běsnil a plánoval krutou pomstu. Na nic jiného nemyslel, protože za každou cenu prahl po spravedlnosti.

Ale jak toho dosáhnout?

Zabít tu mrchu? Zavraždit ji stejně brutálně, jako ona zavraždila Armanda?

Ne. To by nebyl dostatečný trest. Ta ženská musí trpět a stejně tak i celá její rodina. V tom měl jasno.

Už téměř rok král Emir spřádal plány, protože jeho hněv a nenávisť vůči americkým zločincům nepolevovaly. Ano, musejí pocítit bolest ze stejně kruté ztráty jako on.

Ta mrcha se jmenovala Lucky Santangelová.

* * *

Lucky se vytrhla ze spánku s nepříjemně zlověstným tušením. Co se uděje? S Lenniem si užili báječný večer ve dvou – úchvatný sex, lahodné steaky a další milování a povídání. Byli v dokonalém souladu a vrcholně spokojení. Tady problém neexistoval.

Ale někde, v něčem ano. Něco se zvirtlo.

Šestý smysl ji varoval, že rodina je v ohrožení.

Z postele vyklouzla tiše, aby neprobudila Lennieho. Spal na zádech, paže hozené nad hlavou.

Lucky nejdřív zavolala na letní tábor, kde se bavili Gino Junior a Leo. Vedoucí tábora ji ujistil, že oba chlapci jsou v pořádku. Pak následoval telefonát Max do Londýna. Max se pochlubila, že nazítří odlétá do Saint-Tropez. Všechno vypadalo normálně.

Bobby nebral mobil, proto se Lucky pokusila dovolat Emdžejovi, jenž jí vysvětlil, že Bobby chytil střevní chřipku. Nic vážného.

A nakonec – Gino.

Žádná reakce.

Zkusila mobil jeho manželky Paige, a bleskově skončila v hlasové schránce.

Ještě zkusila pevnou linku jejich domu v Palm Springs.

Nikdo nezvedal sluchátko.

Lucky strachy naskočila jemná husí kůže. Zamrazilo ji po celém těle.

Ale přesto... vlastně neměla důvod se bát. Gino i Paige mobil nesnášeli; na moderní technologii si odmítali zvyknout. A pokud jde o pevnou linku, nejspíš se ti dva šli po snídani projít a hospodyně dorazí až později. I ve svých letech Gino hrdě hlásal, že receptem na dlouhověkost jsou právě jeho procházky.

To jsou kecy, Gino. Tebe při životě drží vlastní zabezpečnost. Procházky jsou výmluva.

Lucky zamířila do obrovské kuchyně s vyhlídkou na oceán a v duchu promýšlela další kroky. Co když je normálně paranoidní? Neměla by se nad sebou zamyslet dřív, než podnikne nějakou zbrklou? Napadlo ji, že zavolá nevlastnímu bratru Stevenovi, který žil v Brazílii, nebo Bobbyho neteři Brigitte, jež se s přítelem nedávno odstěhovala do Barcelony.

Ále, kašli na to.

Rychle se zklidni, Santangelová, slyšíš?

Nic se neděje!

Zvedla dálkový ovladač a zapnula televizor. Ranní zpravodajství se točilo kolem politika, kterého nachytali bez kalhot na mejdanu plném placených šlapek. Klasika. V Oklahomě zuří lesní požár. Dvě nepřilíš výrazné filmové hvězdy ohlašují rozvod. A co má být? Drsná vloupačka do domu v Calabassas.

Špatné zprávy jako obvykle převládaly. Co kdyby někdo provozoval kanál s výhradně dobrými zprávami? Ta představa Lucky zaujala. Možná to pořídí pro svůj nový hotelový řetězec. Internetová televize plná optimistických a povzbudivých zpráv.

Lennie se přiloudal do kuchyně jen v džínách spadlých nízkou přes boky. Lucky se mu pověšila kolem krku a zhluboka se nadechla jeho vůně. Těla se jim navzájem dokonale sladila, jako by je řídila jen jediná mysl.

„Co je s tebou?“ pousmál se Lennie líně. „Ten včerejší sex ti nestačil? Moje krásná manželka má chuť na další kolečko?“

„Chuť mám vždycky,“ zapředla Lucky a prsty mu přejela po nahé hrudi. „Ale jediné s tebou.“

„Ach jo, oženil jsem se s nymfomankou!“ zasmál se Lennie poraže-necky.

„Jako by ti to nedělalo dobře!“ odsekla mu Lucky škádlivě.

„Musím uznat, že máš pravdu,“ políbil ji.

Dech mu voněl svěží mátou. Bože, tolik ho milovala! Byl její spřízněná duše, její útočiště, otec dvou jejích dětí – její všechno.

„Vrátíme se do postele?“ nadhodil vábivě.

„Spíš ne,“ povzdechla Lucky a snažila se zahnat zlověstný stín z myšle-nek.

„To je ale nadšení,“ popíchl ji Lennie sarkasticky. „Kam se podělo moje milovaný děvče?“

„Máš vůbec ponětí, jak strašně moc tě miluju?“ zeptala se Lucky šeptem. „Dokážeš to pochopit?“

Lennie zaregistroval její úzkostné napětí: „Tak ven s tím, lásko,“ objal ji něžně. „Co tě trápí?“

„Už nic,“ přiznala Lucky šťastně. „Jsem v pořádku.“

„Chceš se vypovídat?“

„Ani nevím,“ přiznala Lucky váhavě. „Ale ráno jsem se probudila celá ustrašená.“

„Kvůli čemu?“

„Když to zjistím, dozvíš se to jako první.“

„Jak tě znám, tak spíš jako poslední.“

„Protože o nic nejde. Obvolala jsem všechna mláďata a jsou v pohodě.“

Lennie pochybovačně povytláhl obočí: „Cože, volala jsi všem?“

„Čistě pro jistotu.“

„Ty jsi ale číslo,“ zavrtěl Lennie hlavou. „A to tě nenapadlo, že v případě průšvihů by se ti ozvali sami?“

„V tom máš pravdu,“ souhlasila Lucky.

Přesně v tom okamžiku zazvonil telefon a Lucky si byla jistá, že uslyší špatnou zprávu.